

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: LEGO Juris A/S

Strona pozwana: Pozitív Energiaforrás Kft.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z prawem Unii orzecznictwo państwa członkowskiego, w którym uznaje się za naruszenie znaku towarowego, chroniącego niemalże fotograficzne przedstawienie jednego z elementów konstrukcyjnych zabawki konstrukcyjnej, nieuprawnione używanie znaku towarowego, takie jak używanie będące przedmiotem postępowania głównego, które cechuje się tym, że w zamkniętym opakowaniu spornej modułowej zabawki konstrukcyjnej mogą znajdować się: klocek konstrukcyjny (zwany dalej „częścią”), którego kształt można pomylić z przedstawieniem klocka chronionego znakiem towarowym, oraz instrukcja montażu, w której przedstawia się tę część w sposób, który można pomylić ze znakiem towarowym, przy czym ani przedstawienie klocka chronionego znakiem towarowym, ani oznaczenie, które można pomylić z tym znakiem, nie znajdują się na zewnętrznej powierzchni zamkniętego opakowania zabawki konstrukcyjnej lub znajdują się one tam jedynie częściowo, a żaden inny element opakowania nie odnosi się do właściciela znaku towarowego?
- 2) Jeśli opisane powyżej używanie znaku towarowego należy uznać za używanie, przeciwko któremu właściciel znaku towarowego może podjąć działania na podstawie art. 10 ust. 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 ⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, to czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może żądać wstrzymania przywozu do kraju towaru, jaki stanowi zabawka konstrukcyjna, jako całości i nakazania w tym celu zatrzymania tego towaru, nawet jeśli używanie znaku towarowego ma miejsce tylko za pomocą jednej lub kilku części zabawki konstrukcyjnej, które można wyodrębnić z towaru i które są technicznie równoważne innym częściom, oraz poprzez przedstawienie tych części w instrukcji montażu?
- 3) W przypadku, gdyby prawo Unii należało interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może dochodzić roszczeń w stosunku do towaru jako całości, nawet jeśli używanie znaku towarowego ma miejsce za pomocą jednej lub kilku części zabawki konstrukcyjnej, które można wyodrębnić z towaru i które są technicznie równoważne innym częściom, oraz poprzez przedstawienie tych części w instrukcji montażu, to czy zgodne z prawem Unii jest uznanie swobodnej oceny sądu, na podstawie której – biorąc pod uwagę częściowy charakter naruszenia, które dotyczy tylko jednej lub kilku części, które mogą znajdować się w zamkniętym opakowaniu, niską wagę i niewielki udział naruszenia w stosunku do towaru jako całości oraz interesy związane z nieograniczonym handlem zabawką konstrukcyjną, której przeważająca część nie jest przedmiotem sporu – sąd państwa członkowskiego nie orzeka zakazu dalszego przywozu zabawki konstrukcyjnej do kraju i w tym celu oddala wnioski o zastosowanie środków tymczasowych mających na celu zatrzymanie zabawki konstrukcyjnej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2015, L 336, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Komisja Europejska / Królestwo Danii

(Sprawa C-482/23)

(2023/C 329/18)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Messina i C. Vang, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie zezwalając na takie związane z usługami okazjonalnymi kabotażowe usługi autokarowe i autobusowe, które nie są mają miejsca w ciągu siedmiu następujących po sobie dni w miesiącu kalendarzowym, Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim w związku z art. 15 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 ⁽¹⁾ oraz

— obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Począwszy od dnia 1 listopada 2019 r. Dania stosowała praktykę administracyjną, w ramach której nieduńscy przewoźnicy mogą świadczyć kabotażowe usługi autokarowe i autobusowe związane z usługami okazjonalnymi tylko wówczas, gdy są one świadczone w ciągu „siedmiu następujących po sobie dni w miesiącu kalendarzowym”. W ramach tej duńskiej praktyki nieduńscy przewoźnicy nie mogą świadczyć dwóch kabotażowych usług autokarowych czy też autobusowych w Danii w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego, jeśli między tymi przewozami upływa więcej niż jeden tydzień.

Komisja jest zdania, że Dania, stosując tę praktykę administracyjną, która jest sprzeczna z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych i zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 561/2006, ogranicza przewoźnikom możliwości kabotażu autokarowego i autobusowego w Danii. W związku z tym Komisja twierdzi m. in., że określony w art. 2 pkt 7 warunek, zgodnie z którym usługi te mają mieć okazjonalny charakter, musi być interpretowany w świetle orzecznictwa Trybunału na temat tymczasowego charakteru usług. Oznacza to, że należy przeprowadzić na potrzeby każdego poszczególnego przypadku ocenę tego, czy dana działalność danego przedsięwzięcia ma tymczasowy charakter. Oceny takiej nie może zastąpić stosowanie zasady, zgodnie z którą dokonywanie dwóch przewozów w miesiącu uznaje się automatycznie za niezgodne z prawem, jeśli między przewozami upływa więcej niż jeden tydzień.

(¹) Dz.U. 2009 L 300, s. 88.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 24 maja 2023 r. w sprawie T-268/21,
Ryanair/Komisja (Włochy; system pomocy; COVID-19), wniesione w dniu 1 sierpnia 2023 r. przez
Neos SpA**

(Sprawa C-490/23 P)

(2023/C 329/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Neos SpA (przedstawiciele: M. Merola i A. Cogoni, avvocati)

Druga strona postępowania: Ryanair DAC, Komisja Europejska, Blue panorama airlines SpA, Air Dolomiti SpA – Linee aeree regionali Europee

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy braku uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE i art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a także naruszenia prawa w odniesieniu do: i) stosunku między postanowieniami w dziedzinie pomocy państwa a innymi postanowieniami traktatów Unii oraz ii) zakresu obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji na podstawie art. 296 TFUE i art. 108 ust. 2 TFUE.

- Sąd nie przedstawił uzasadnienia swego wniosku, że w decyzji Komisji C(2020) 9625 final z dnia 22 grudnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.59029 (2020/N) – Włochy – COVID-19: System odszkodowań dla przedsiębiorstw lotniczych posiadających koncesję wydaną przez władze włoskie (zwanej dalej „sporną decyzją”) Komisja nie przedstawiła uzasadnienia odnoszącego się do kwestii, na jakiej podstawie uznała, że wymóg minimalnego wynagrodzenia jest nierozzerwalnie związany z badanym środkiem pomocy, a jednocześnie, że ów wymóg ten nie jest ściśle związany z celem tego środka.